

# Ma Da Truyền Thuyết

## Contents

|                            |          |
|----------------------------|----------|
| <b>Ma Da Truyền Thuyết</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Thượng        | 1        |
| 2. Chương 2: Trung         | 3        |
| 3. Chương 3: Hạ - End      | 5        |

## Ma Da Truyền Thuyết

---

### Giới thiệu

Editor: TịchBeta: Thanh NgânThể loại: đoản văn, huyền huyễn, sinh tử, nhất công nhất thụ, mỹ công ôn nhu thụ, HE-

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-da-truyen-thuyet>*

### 1. Chương 1: Thượng

Phía trên đám mây, sương trắng mờ ảo, trăm hoa đua nở, trời xanh như ngọc bích, một mảng phong cảnh vô cùng tuyệt mỹ, thoáng như tiên cảnh.

Nơi này quả thật là tiên cảnh, bao trùm phía trên nhân gian là chỗ thần tiên cư ngụ.

Giữa vạt hoa, một nam tử hắc y đi qua đi lại, rồi lại dừng, thỉnh thoảng xoay người cẩn thận kiểm tra một vài bông hoa, sợ rằng dịch yêu thuật xấu sẽ phát sinh.

Một tiên tử áo trắng phiêu phiêu, từ xa đi đến, miệng gọi: “Phụ thân. Phụ thân.”

Nam tử hắc y kia ngồi xổm xuống trước một gốc hoa tiên, nghiêng nghiêng mang ý cười như cùng nó nói chuyện, nghe vậy liền đứng lên, hướng bên này nhìn lại.

Chỉ thấy nam tử kia ăn mặc hết sức mộc mạc, một thân hắc y hoa lệ mềm mại, ngoài ra trên người không có món đồ nào khác. Mà dung mạo của y, có lẽ theo phàm nhân mà nói sẽ là vẻ đẹp tuyệt sắc, nhưng ở thiên đình, nói thật không hơn dung mạo ” tiên nhân ” là mấy, chỉ có thể nói là ngũ quan đoan chính. Nhưng y có một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, đôi con ngươi ôn nhu đen bóng, phía sau còn có mái tóc dài óng mượt, tất cả tạo cho y một vẻ tuấn tú ôn hòa, khí chất cực kỳ mờ ảo.

Tiên tử kia trước mặt y, dáng người yếu điệu, cử chỉ tuyệt mỹ, hé ra khuôn mặt phù dung, lại kiêu diễm động lòng người.

So với dung mạo của nàng, nam tử hắc y kia quả thực là khác một trời một vực khiến cho người ta tiếc hận. Nhưng kỳ diệu chính là khí chất của nam tử kia lại không làm y bị thấp xuống. Ngược lại trên mặt nét tươi cười tao nhã lại làm cho y giống như tre trúc đứng trong mây, cao cao tại thượng, tao nhã mà kiên định. Nhất cử nhất động của y đều thập phần thông thả, làm cho người ta có cảm giác được an ủi vỗ về.

Tiên tử kia nhào vào trong lòng y, dịu dàng nói: “Phụ thân, Người làm cho con thật vất vả tìm kiếm. Phụ hoàng hôm nay muốn con hạ giới, ti chường vô cái chi hoa, Người cũng không đến đưa tiễn.”

Nam tử hắc y kia ôm nàng thật lâu trong ngực, nhẹ nhàng vuốt phẳng mái tóc của nàng, mỉm cười nói: “Sự tình này của cha con, ta cũng không hiểu. Phụ hoàng nếu cho con đi, tất nhiên là đã an bài tốt. Chỉ mong con sớm ngày tu luyện đại thành, đi sớm về sớm.”

“Con nhất định sẽ không làm cho Phụ thân thất vọng.” Tiên tử áo trắng kia khẽ mỉm cười, tình lệ vô cùng, chỉ vào bụng nam tử hắc y nói: “Chờ con trở về, nói vậy thập cửu đệ cũng đã ra đời. Phụ thân chớ quên tiểu Thập Thất này.”

“Sẽ không vậy đâu.”

Hắc y nam tử dặt tay nàng, chậm rãi đi ra khỏi bụi hoa, ôn nhu dặn dò: “Tới thế gian rồi chăm chỉ tu luyện, chớ quên lời Phụ hoàng của con dạy. Phụ thân ở trên trời chờ con. Nếu có việc gì, ngàn vạn lần không nên cậy mạnh, phải viết thư cho Phụ thân. Cha con tu hành tuy rằng không thể cùng Phụ hoàng so sánh, nhưng tuyệt đối sẽ không để nữ nhi của mình chịu ủy khuất, biết không?”

“Đạ” Tiên tử áo trắng nháy mắt mấy cái, chui vào lòng y, nói: “Phụ thân, con thực không muốn rời xa Người.”

“Tiểu Thập Thất, con lại làm nũng Phụ thân.”

Một đạo thanh âm trong trẻo theo giữa không trung truyền đến, hai người ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo minh quang bỗng nhiên chiếu sáng lên cả tiên cảnh, một nam tử cầm y tự thiên xuất hiện, dung mạo thắng tiên, tuấn mỹ vô cùng.

“Thập Nhị ca!” Thập Thất tiên tử hướng hắc y nam tử vẫy tay.

Thập Nhị Hoàng tử đến gần, hướng hắc y nam tử hành lễ: “Nhị tử bá kiến Phụ thân.”

Hắc y nam tử mỉm cười gật đầu, ý bảo hắc y đứng lên.

Ba người cùng nhau đi đến mái địa cung quanh năm sương tiên bao bọc. Mái ngọc lưu ly tỏa ánh sáng lấp lánh bên trong đám mây giấu tiên khí, càng thêm huy hoàng huyền bí.

Hắc y nam tử bỗng nhiên thở dài: “Thấm thoát ta đến đây đã hơn ba trăm năm, không biết nhân gian bây giờ ra sao? Không biết tộc của ta có mạnh khỏe hay không?”

Thập Nhị Hoàng tử mỉm cười nói: “Có Phụ hoàng phù hộ, Phụ thân không cần lo lắng. Hiện giờ hạ giới Thương diệt Chu ra, lại là một triều đại mới.”

” Vậy sao?” Hắc y nam tử không khỏi sờ sờ bụng. Nguyên lai y không ngờ ở trên trời đã trải qua một triều đại.

Ba người đi vào đại điện, Đại Chính Thần Đế đang đợi bọn họ.

“Ma Da.” Đại Chính Thần Đế khẽ gọi.

Hắn đây là Hoàng đế của Thần giới, dung mạo của hắn không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để miêu tả. Nếu so sánh, ánh mắt hắn sâu như biển cả, mũi hắn như ngọn núi hết mực tuấn tú diễm đam. Đến đôi môi ngay chính giữa ngũ quan lại phân phối mềm mại giống như đám mây tỏa ánh sáng lóa mắt thần mê.

Quanh thân hắn luôn tỏa ra thứ hào quang áp đảo, Thiên uy lệnh của hắn cao quý, người khác không thể nhìn thẳng, ngay cả nhi tử của hắn.

Cai quản bốn mùa là Thập Nhị Hoàng tử, thậm chí ngay cả Phụ hoàng của mình nhan sắc phát ra màu gì, mấy trăm năm nay cũng không rõ.

Hắc y nam tử kia hướng Đại Chính Thần Đế đi đến, giống như không sợ thần quang của hắn. Mà nhi tử của hắn cũng không thể không dừng cước bộ, phục hạ thân khu, dừng lại ở giữa thiên uy của Thần đế.

“Ma Da.” Đại Chính Thần Đế dung nhan luôn uy nghiêm túc mục, sau khi nhìn thấy nam tử tên Ma Da kia lập tức mặt mày hớn hở.

“Đế Tôn.” Ma Da ngã vào ngực hắn, trên mặt toát ra vẻ không muốn, nói: “Thập Thất phải đi đâu chứ? ”

Đại Chính Thần Đế vuốt ve đầu y, mỉm cười nói: “Phải cho Hoàng nhi đi. Đợi Hoàng nhi công đức viên mãn, liền có thể trọng đăng tiên đình.”

Hoàng nữ Thập Thất hướng nhị vị phụ thân chào từ giã, đập lên dải lụa thất sắc hướng về phía ngọn núi trăm hoa đua nở mà đi. Thập Nhị hoàng tử cũng cáo từ, trở về Tiên Chức chính mình.

Đại Chính Thần Đế kéo tay Ma Da, phiêu thân tiến vào thần điện của chính mình.

Ngàn vạn năm qua, cuộc sống ở thần giới trong trời lạnh lùng này sớm dung nhập tâm cốt Thần Đế, đối mọi sự vạn vật hắn đều ôm một loại nhân từ, rồi lại có thần thái chút lạnh lùng bàng quan. Chỉ có người nam nhân Ma Da mắt đen này, có thể khiến hắn rung động nội tâm.

Đại Chính Thần Đế ngồi ở ghế, tựa vào bên người Ma Da, đầu đặt lên trên bụng y lắng nghe, mỉm cười nói: “Đây là Hoàng nhân thứ mười chín của chúng ta. Nó như thế nào lại là hài tử cuối cùng của chúng ta?”

Thần Đế pháp lực vô biên, tự nhiên sẽ biết thai nhi trong bụng Ma Da là nam hay nữ. Hơn nữa tiên thai mặc dù vẫn được nuôi dưỡng trong bụng, cũng đã bắt đầu ngưng tụ nguyên thần cùng tiên cách của chính mình.

Ma da mỉm cười chăm chú nhìn Thần Đế. Tuy rằng bắt đầu y cũng không nguyện ý ở tại Thiên đình, ngày ngày nhớ thương Tộc nhân của mình cùng gia hương, nhưng Thần Đế vì lưu lại y, thi pháp làm cho y lấy thân nam tử dựng dục con nối dòng. Mà tình thương của mẹ là tình cảm vĩ đại nhất trên đời này, cho dù là tiên nhân cũng không ngoại lệ. Bởi vậy Ma Da cuối cùng khẳng khái một mực lưu lại Thần giới, cùng người âu yếm làm bạn, từ nay về sau không hề quay về phạm trần.

Trên trời vô năm tháng, trên đời đã ngàn năm.

Ma Da không biết chính mình cụ thể đã sống bao nhiêu năm, nhưng đứa nhỏ của y một người tiếp một người xuất thế, làm cho y không rảnh nhìn lại. Mà Thần Đế ôn nhu cùng tình yêu, cũng làm cho y chìm đắm trong đó, không thể tự kiềm chế. Còn nguyện bồi y, cho đến tận cùng thời gian và không gian.

## 2. Chương 2: Trung

Cắm địa thần giới, trong Ngọc Thanh Trì, thê tử Đại Chính Thần Đế, Ma Da đại thần đang sinh nở.

Y nằm ở thần trì chính giữa không gian thanh khiết, ở giữa là tâm hoa tiên bạch ngọc tỏa mùi hương thơm ngát, chờ đợi hài tử chính mình ra đời.

“Ân, ân..... A –”

Tuy rằng đã thăng làm thần tiên, nhưng sinh nở đau là điều thần tiên cũng tránh không được, hơn nữa Ma Da vẫn là lấy thân nam tử sinh con.

Lần này không phải lần sinh đầu tiên của y nhưng so với lần đầu tiên sinh phải khó khăn nhiều lắm. Y đã ở trong Tiên Hà được ba ngày ba đêm rồi, chính là hài tử lần này bướng bỉnh lại tựa hồ còn không chịu đi ra.

Y còn không có ý thức được có lẽ lần này là khó sanh, bởi vì vài lần sinh trước đó đều thập phần thuận lợi, cho dù Lục Hoàng tử cùng Thất Hoàng tử, Thập Tam Hoàng tử cùng Thập Tứ Hoàng nữ đều là song thai, cũng không quá khó khăn.

Ma Da cảm giác được Bạch Ngọc Tiên Hà chậm rãi buông xuống một mảnh ngọc điệp, liền ngẩng đầu, tiếp nhận tiên châu.

Ngọc Thanh Trì này cùng Bạch Ngọc Tiên Hà là tiên vật thần giới, chính là cắm địa, là chỗ chúng thần tiên khởi tử hồi sinh hoặc chữa thương tiên thể.

Đại Chính Thần Đế có thể thi pháp khiến Ma Da thụ thai, nhưng sinh sản vẫn là việc khó, liền an bài tại Ngọc Thanh Trì và Bạch Ngọc Tiên Hà này chờ sinh, đảm bảo phụ tử y bình an.

Mười tám hài tử trước của hần cũng là sinh ra ở nơi này. Bốn phía nơi này từ xưa đến nay luôn có thượng cổ kết giới, cho dù là Thần Đế cũng không thể tùy tiện đi vào, cho nên mỗi lần sinh nở đều là Ma Da một mình ở trong này.

Y bào màu trắng trên người Ma Da sớm đã bị nước ao làm ướt, Bạch Ngọc Tiên Hà thỉnh thoảng lại ôm lấy đóa hoa vì y ngưng khí, thỉnh thoảng triển khai đóa hoa nhẹ nhàng đóng đưa giảm bớt đau đớn của y, hết thấy đều tùy theo trạng thái của y mà điều chỉnh, điều này làm cho y thư thái rất nhiều. Chính là lần này sinh thật sự rất lâu, cho dù y đã có tiên thể, vẫn đang cảm thấy vạn phần dày vò.

Uống xong tiên châu Bạch Ngọc Tiên Hà ban cho, Ma Da cảm thấy đã khôi phục được một ít khí lực. Hạ phúc vẫn đang đau đến lợi hại, đứa nhỏ lại còn không có động tĩnh gì.

Ma Da nỗ lực khởi động thân mình, niệm một đạo tiên chú, nháy mắt trước mặt hiện ra một mặt gương đồng. Y tách hai chân ra, theo gương đồng phản chiếu xác thực hậu huyệt chính mình quả thật đã hoàn toàn mở ra, bất quá cũng không giống loại sinh sản bình thường có nước ối tràn ra.

Việc sinh nở của thần cùng nhân loại là bất đồng, thai nhi ở trong bụng có tiên khí vây quanh, không cần nước ối, cũng không có dơ bẩn như người phàm sinh sản. Nhưng Ma Da lại thấy rõ ràng một dòng chất lỏng màu đỏ tinh tế đang chậm rãi chảy ra.

Y sửng sốt chớp mắt một cái, lập tức phản ứng lại, không khỏi thất kinh.

Từ khi nhập tiên giới, y liền không chảy huyết nữa, cứ thế mấy trăm năm y sớm quên thân thể của chính mình còn có máu lưu động. Mà lúc này, y lần đầu tiên ý thức được chính mình có lẽ là khó sanh.

Khó sanh.

Từ này trước kia chưa từng xuất hiện qua trong đầu y. Bởi vì nơi này không phải nhân gian, bởi vì y là vợ Thần Đế, không phải phàm nhân.

Chính là hiện tại, y bị từ ngữ này dọa tới rồi.

Chất lỏng màu đỏ thấm bị Bạch Ngọc Tiên Hà chậm rãi hấp thu, ngưng tụ máu tiên khí của Thần Đế là dị thường trân quý, điều này làm cho tiên khí của Bạch Ngọc Tiên Hà cũng nhất thời đại trưởng.

Nhưng Ma Da lại đau đớn khó nhịn, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Y ở nhân gian bấy giờ giỏi về y thuật, nhưng ở thiên giới lại hoàn toàn không thích hợp. Huống chi y đã sớm không phải thân thể phàm nhân.

“Đế Tôn..... Đế Tôn.....”

Ma Da thì thảo khinh gọi, tựa hồ có thể làm cho chính mình tốt một chút.

Đế Tôn có nói qua đây là đứa nhỏ cuối cùng của bọn họ. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là bởi vì chính mình đem mệnh tang vu này sao không?

Hai tròng mắt đen láy của Ma Da mờ mịt bóng nước.

Không! Y không muốn rời đi! Y không thể rời đi!

Y là yêu vị thần kia rất nhiều. Cho dù hần mạnh mẽ đem chính mình bắt đến thiên đình, cho dù hần vì không cho chính mình trở lại nhân gian mà thi pháp làm cho chính mình thụ thai, cho dù, cho dù... cho dù hết thấy, hần đều là như thế thương y! Không muốn rời đi!

Sống tại thần giới đã lâu, mới biết được nơi này nhiều ma tịch tịch.

Thế gian này chỉ có ngọn núi, hải dương, đại địa này đó thiên nhiên cùng thiên địa đồng tồn. Mà nhân loại nhỏ bé ra sao, sống ngắn ngủi ra sao. Nếu muốn cùng thiên địa đồng thọ, liền phải như nham thạch lạnh như băng vô tình, lại vừa tu đắc tiên thể thắng thiên. Nhưng như thế có nghĩa lý gì?

Đại Chính Thần Đế là cùng thiên địa sinh ra tiên thân, cùng thiên địa đồng thọ.

Thổ địa tồn tại bao nhiêu năm, y liền tịch mịch bấy nhiêu năm. Hiện giờ chính mình có thể làm bạn bên người hân, y sao lại có thể rời đi đây?

“Không, không..... Đi ra — hảo hải tử, van cầu con..... Mau, mau ra đây đi.....”

Tiên khí trên người Ma Da trên người chậm rãi tán đi, cho dù Bạch Ngọc Tiên Hà vẫn độ khí cho y, nhưng y lấy thân phạm nhân thăng lên tiên thể, thời gian tu luyện lại ngắn, đã dần dần không thể khống chế tiên khí chính mình, chậm rãi lộ ra thuộc tính phạm nhân.

Mồ hôi. Mồ hôi phạm nhân bắt đầu chảy xuống dọc theo thái dương.

Máu. Chất lỏng phạm nhân đã bắt đầu chậm rãi tràn ra theo hậu huyết y.

Cảm nhận sâu sắc. Đau nhức phạm nhân bắt đầu từng bước cắn nuốt ý thức y.

“Ách..... A, a —”

Ma Da mở miệng thở dốc, căng thẳng toàn thân dùng sức.

Y cảm giác được thuộc tính thần tiên của chính mình thấp dần, thuộc tính phạm nhân dần dần đã khống chế thân thể này. Nếu hoàn toàn khôi phục trạng thái phạm nhân, y nhất định vì lần này khó sanh mà chết.

Không thể! Không thể!

Dưới y bào tuyết trắng, bụng y lớn như Đông Hải Long Châu, bởi vì tiên khí thai nhi ngưng tụ mà tản mát ra một tầng thần quang hơi mỏng.

Tóc đen dài cặp mắt cá chân của Ma Da hoàn toàn phô tán ra, giống như một thác nước.

Tóc đen con người đen, là nhan sắc bên trong Bạch Ngọc Tiên Hà. Mà tơ máu đỏ tươi uốn lượn, cũng rất mau bị linh khí tiên hà đánh tan đi.

“Tiên hà, giúp ta..... Giúp ta —”

Ma Da nhìn chính mình mang thai đã hoàn toàn bị thần quang long trụ, biết đứa nhỏ sắp đi ra. Chính là y cũng đã không có khí lực.

Thuộc tính phạm nhân chiếm hơn phân nửa, hiện tại y ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn.

Bạch Ngọc Tiên Hà linh khí trời sinh, tự nhiên tụ lại đóa hoa, hình thành một hà bào cực đại, đem Ma Da hoàn toàn bao phủ trong đó, giúp y ngưng tụ tiên khí.

Ma Da dựa vào vách tường bên trong đóa hoa, giấy dựa đi lên.

Đây là vì y nắm đó ở nhân gian nghe nói đến một loại phương pháp sinh nở. Hiện giờ đành phải thử một lần. Tuy rằng cảm thấy thẹn, nhưng cũng đành phải vậy. Hiện tại y đã là thể chất bán tiên, tái duy trì tiên khí hộ thể.

Ma Da cố gắng mở lớn hai chân, bán ngồi xuống, trong lòng bàn tay ngưng tụ một ít lực, hình thành một cái quang cầu, hướng đến bụng mình nén xuống.

### 3. Chương 3: Hạ - End

“Ân..... A, a.....”

Hai tay Ma Da ở trên vách Bạch Ngọc Tiên Hà bóng loáng gương đào xáo trộn vô ích, lại không được có thể cho y trung tâm dụng lực. Cuối cùng y chỉ có thể gắt gao túm áo bào trắng trên người, ngón tay vì thất chặt mà trở nên trắng bệch.

Lần này sinh nở này là lần gian khổ nhất, y cơ hồ đã hoàn toàn khôi phục thuộc tính phạm nhân, cảm nhận sâu sắc mỗi một mảnh liệt, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Ngày thứ ba đã qua. Y dùng chút sức lực cuối cùng ngưng tụ một cái quang cầu, không ngừng tùy theo cung luật mà đè ép bụng y trợ giúp đưa nhỏ hướng ra phía ngoài.

Hai chân Ma Da mở lớn, thai nhi đã muốn đến huyết khẩu, phân thân y theo nội vách đè ép đã bị kích thích mà cao cao nhếch lên. Xinh đẹp kia e rằng màu phần hồng quả thực không giống như là tính khí nam nhân có khả năng có được.

Ma Da chính mình nhìn không thấy, lại ở khoảng cách đau bụng sinh cảm giác được phân thân hưng phấn. Chính là loại khoái cảm này cũng không thể sánh cùng đau đớn sinh nở, chỉ có thể tăng lên thống khổ sống không bằng chết.

“Thần Đế..... Thần Đế –”

Ma Da cuối cùng chảy nước mắt. Giờ khắc này y thống hận thượng cổ kết giới. Nếu Thần Đế có thể bồi bên người y, y sẽ càng thêm kiên cường.

Không! Không thể nhận thua! Tuyệt không thể nhận thua!

Ma Da thở sâu, lại theo đau bụng sinh cố gắng khởi lưng phúc trầm trọng, dùng sức xuống phía dưới.

“Đế Tôn..... Đã ba ngày ba đêm.”

Thủy Thiên Tiên Tôn mặt mang ưu sầu, khoanh tay đứng ở bên người Đại Chính Thần Đế, lo lắng nói: “Không biết Đế Hậu tình hình hiện tại như thế nào. Ngài..... Không tới xem sao?”

Thượng cổ kết giới của Thần Trì tuy rằng từ khi khai thiên lập địa, nhưng lấy uy lực Đại Chính Thần Đế, không phải không thể mạnh mẽ mở ra.

Hôm nay thời điểm vào triều, trừ bỏ vài hoàng tử ra ngoài tu luyện, mười ba vị tri nữ của đế tôn toàn bộ đều ở đây. Bọn họ nhất tề thỉnh cầu Đế Tôn đi xem tình hình Đế Hậu, lại bị Đế Tôn cự tuyệt. Cuối cùng bọn họ bất đắc dĩ, rào trước đón sau để Thủy Thiên Tiên Tôn thượng cổ tiên thần, đến thay thỉnh cầu.

Chính là cho dù là Thủy Thiên Tiên Tôn, hiện giờ xem ra Thần Đế cũng là không để cho hấn mặt mũi.

“Đế Tôn.”

Thủy Thiên Tiên Tôn cũng nhìn không được. Nhân gian nói một ngày vợ chồng trăm năm ân ái. Ma Da mặc dù lấy thân nam tử lập Đế Hậu tôn sư, nhưng mấy trăm năm y khiêm tốn kính cẩn, tính tình ôn nhuận tao nhã, tâm địa tinh khiết lương thiện, đã thật sự chính thắng được nhận thức của tiên giới. Thủy Thiên Tiên Tôn cũng không thể để y chịu loại thống khổ này.

Đại Chính Thần Đế chậm rãi mở hai mắt bàn thâm ảo sâu thăm như vũ trụ, chậm rãi nói: “Bản tôn không thể đi.”

“Vì sao?”

Đại Chính Thần Đế nâng đầu lên, ngón tay thon dài duyên dáng thoáng như bạch ngọc điêu thành, hoàn mỹ mà rung động. Hấn chăm chú nhìn đầu ngón tay chính mình, chậm rãi nói: “Kể mà vận mệnh liên trên đầu ngón tay Bản tôn. Chỉ có được một nửa thuộc tính phạm nhân, y mới có thể về quỹ mệnh của chính mình. Nếu không cho dù lấy khả năng của người hay ta cũng không thể phạm vào thiên điều.”

Thủy Thiên Tiên Tôn nghe vậy, chỉ có thể yên lặng thở dài.

Nếu đi ngược quỹ mệnh, trừ phi mười kiếp lại rơi vào vòng luân hồi, nếu không thiên mệnh một khi vi phạm, hủy thiên diệt địa có khó khăn.

Con nổi dòng của Đại Chính Đế Tôn, lấy khả năng Thủy Thiên Tiên Tôn cũng vô pháp tính ra mệnh bọn họ.

Xem ra thập cửu hoàng tử này..... Nhất định có một phen bất đồng với vận mệnh các huynh tỷ.

“A, a — a —”

Ma Da lớn tiếng rên rỉ. Không, kia đã không phải rên rỉ, mà là rống lên!

Y cuối cùng chống vào vách tường Tiên Hà đứng thẳng thân thể, gương mặt trướng đắc đỏ bừng, lấy lực phàm nhân đem đẩy đứa nhỏ đi ra.

Quang cầu ngưng kết kia đã muốn hóa thành một đạo doanh ba, chậm rãi quay quanh hạ thể y, chờ đợi nghênh đón hài tử xuất thế. Thần quang thai nhi tự thân đã hoàn toàn bao phủ hạ thân Ma Da, thậm chí máu tươi của phụ thân trong cơ thể trào ra đều hấp thu.

“A –”

Ma Da cuối cùng phát ra một tiếng hô đau đớn, nhưng lại dựa vào vách tường bán đứng lên. Sau đó vật ở hạ thể kia đột nhiên vọt ra, bị thần quang tiếp được.

Ma Da dồn dập thở dốc, trước mắt bởi vì mồ hôi cùng nước mắt mà một mảnh mơ hồ. Y đã có mấy trăm năm không có loại cảm giác phàm nhân này, một loại hư thoát dường như xâm nhập mà đến, làm cho y thậm chí không kịp liếc mắt đứa nhỏ huyền phù ở giữa không trung một cái, liền thuận theo vách tường chậm rãi ngã xuống hoa tâm, một mỗi nhắm lại hai mắt.

Khi nụ hoa Bạch Ngọc Tiên Hà nở rộ, đại chính thần đế đã đứng ở bên cạnh ao, nhìn vợ trầm ngủ bên trong, còn có đứa trẻ đang cuộn mình ở bên người y.

Đại Chính Thần Đế đem vợ nhẹ nhàng ôm lấy, biết y mất đi năm trăm năm tu hành. Bất quá không quan hệ, đối với thần đế mà nói, chính là mấy trăm năm tu hành chỉ là chín trâu mất sợi lông – không đáng kể, hẳn sẽ cho vợ hắn thần giai cùng tiên khí. Chẳng qua, Ma Da sợ phải trầm ngủ một thời gian.

“Thần Đế, Tên của Thập Cửu Hoàng tử.....?”

Mỗi một tân thần được sinh ra, trong nháy mắt sẽ có tên của bọn họ hiện lên ở thần quang chính mình. Bất quá vì đứa nhỏ là nhi tử của Thần Đế, cho nên Thủy Thiên Tiên Tôn cũng vô pháp nhìn ra tên của hài tử, đành phải ôm hài tử hỏi Thần Đế.

“Ma Da.”

“Sao?”

“Tên của hài tử, kêu Ma Da.”

Đại Chính Thần Đế chỉ liếc mắt nhìn hài tử một cái, liền ôm vợ mình quay đầu rời đi, để lại Thủy Thiên Tiên Tôn không hiểu tại sao.

Hắn ngơ ngác nhìn đứa nhỏ trong tay mình, lẩm bẩm nói: “Ma Da? Nhưng lại cùng tên phụ thân? Thật sự là.....” Bất khả tư nghị.

Kế thừa tên phụ thân, cũng kế thừa mệnh quý của phụ thân.

Đứa nhỏ này, là thay thế phụ thân sinh ra.

Tân hài tử là Ma Da thập cửu hoàng tử, quả nhiên có thể chất bán nhân, cùng lắm cũng không ảnh hưởng đến tiên khí và cuộc sống của đứa nhỏ ở tiên giới.

Có lẽ là bởi vì trong thân thể một nửa máu phàm nhân, cũng có lẽ là bởi vì phụ thân đối nhân gian tốt đẹp nhớ lại, tiểu Ma Da từ nhỏ liền hướng tới cuộc sống nhân gian.

Khi hắn cuối cùng đã lớn, hẳn chỉ có nguyện vọng duy nhất, chính là đi nhân gian tu hành, nhìn cổ hương của phụ thân một cái.

Mà khi hắn đi vào cuộc sống của bộ tộc dưới chân núi, như thế nào một người chuyện xưa.

Từ nay về sau, Ma Da kia trở thành truyền kì mà nhân gian trọn đời truyền lưu.

- TOÀN VĂN HOÀN -

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-da-truyen-thuyet>*